

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"א 703-12-16 וונונו ואח' נ' וואלה! תקשורת בע"מ

לפני כבוד השופטת בכירה אושרי פרוסט-פרנקל

התובעים:

1. בן וונונו
2. רונית בן זקן
3. מישל וונונו
4. קמי זכריה
5. ירין וונונו
6. דן וונונו

נגד

וואלה! תקשורת בע"מ

הנתבעים:

פסק דין

לפניי תביעה כספית על סך 150,000 ₪.

1. תובע 1 שירת בעברו כלוחם בחטיבת גולני, ועדיין בשירות מילואים פעיל. תובעים 2-3 הם אמו ואביו של תובע 1, בהתאמה. תובעים 4-6 הם אחיו הצעירים של תובע 1. הנתבעת הנה חברה אשר בבעלותה פורטל אינטרנט העוסק גם בחדשות ואקטואליה, (להלן: "האתר").
2. עניינה של תביעה זו הנה פרסום מוטעה באתר במהלך מבצע "צוק איתן", כאשר בחודש יולי 2014 פרסמה הנתבעת הודעה בה פרסמה תמונת תובע 1 כחלל צה"ל שנפל במילוי תפקידו, בסמוך לשמו של חייל שנפל במבצע.
3. עדויות התובעים כללו תצהירי עדות ראשית מטעם כל התובעים. עדויות הנתבעת כללו תצהיר עדות ראשית מטעם מר אבנר בורוכוב – משנה לראש מערכת החדשות בזמנים הרלוונטיים לאירוע (להלן: "מר בורוכוב").

תמצית טענות התביעה

4. לטענת התובעים, ביום 22.7.14, בשלהי מבצע "צוק איתן" נפגע נגמ"ש של צה"ל בו שהו שבעה חיילי צה"ל (להלן: "האירוע"). בשעה 15:00 לערך, החלו להגיע לתובעים 2-6 שיחות מאנשים שהביעו תדהמה ממות תובע 1, וזאת על פי ידיעה שפורסמה באתר. הסתבר לתובעים, כי שמו ותמונתו של תובע 1, פורסמו באתר בכתבה מצולמת בה דווחו שמות ותמונות ההורגים

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"א 703-12-16 וונונו ואח' נ' וואלה! תקשורת בע"מ

באירוע, כולל תמונת תובע 1, כמי שנכלל בין ההרוגים. תובע 1 טוען, כי מדובר בפרסום שגוי ורשלני אליו נחשפו בני משפחתו ומכרים רבים שלו ושל בני משפחתו. לטענת התובעים, הם לא ידעו נפשו מרוב צער למשמע הבשורה המרה, לרבות הדרך בה הגיעה לאוזניהם- שמועות מהאתר, ולא ישירות מהגורמים המוסמכים בצה"ל, כמקובל.

5. על פי הנטען, התובעים שהו דקות ארוכות במצב נפשי קשה שנגרם להם בעקבות הידיעה הסתמית של הנתבעת, אך בסופו של דבר התעשתו וניסו ליצור קשר עם תובע 1 אשר שהה באותה עת במשמרת במסגרת עבודתו כמאבטח בנתב"ג, ולכן לא ענה לשיחתם.

6. לטענת תובע 1, עם יציאתו להפסקה, ראה עשרות שיחות שלא נענו והודעות רבות, כאשר באחת מההודעות נחשף לצילום מסך מהאתר המודיעה על "מותו". עוד לטענתו, הוא היה בחוסר אונים, חשש לבריאות יקיריו, והחל לטלפן לכולם כדי לבשר שההודעה מוטעית.

7. לטענתם, הנתבעת הפרה חובותיה עפ"י האתיקה המקצועית של העיתונות, בעניין החובה להגיש לציבור פרסום מדויק ואחראי של ידיעות, לרבות בדיקת העובדות טרם פרסומן. כן טוענים, כי הנתבעת כשלה שפרסום פרטי תובע 1 מבלי לוודא שהודע למשפחתו. לטענתם, הנתבעת חבה כלפיהם חובת זהירות מושגית וקונקרטית, מעשיה מהווים הפרת חובה שיש בה כדי לחייבה בעוולת רשלנות כמשמעה בפקודת הנזיקין. לטענתם, אתר חדשותי מוביל כאתר הנתבעת, יכול היה לצפות את הסיכון הכרוך בפרסום מוטעה, כמו גם היווצרותו של נזק כתוצאה מפרסום שגוי וסתמי על מותו של אדם אשר בינו לבין המציאות אין כל קשר. לטענתם התרשלנות הנתבעת נבעה ממניעים כלכליים, כאשר אלמנט הייחודיות והראשוניות בפרסום הנו בראש מעייניה, וממנו שואבת מעמדה כאתר מוביל.

8. התובעים טוענים כי הפרסום השגוי בדבר מותו של תובע 1 גרם להם עוגמת נפש, צער כבד ויגון רב. לטענת התובעים, תובעת 2 התעלפה עם קבלת בשורת האיוב בדבר מותו, לכאורה, של בנה ורשלנות הנתבעת מקנה להם פיצוי בגין נזק בלתי ממוני.

תמצית טענות ההגנה

9. הנתבעת מודה כי ביום 22.7.14 בשעה 15:35 לערך פורסמה באתר ידיעה על מות חייל בשם בן וענונו המתגורר בעיר אשדוד, עם תמונת תובע 1. הידיעה פורסמה עד לשעה 17:16 לערך, כשהיא מלווה בתמונה שתובע 1 טוען כי היא תמונתו, ולאחר פחות משעה הוסרה התמונה.

10. לטענת הנתבעת יש חוסר התאמה בין הפרטים שפורסמו בידיעה לנתוני האישיים של התובע. כך למשל: בעוד שהחלל נושא את שם המשפחה "וענונו" שם משפחתו של תובע 1 הנו

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"א 703-12-16 וונונו ואח' נ' וואלה! תקשורת בע"מ

"וונונו", החלל התגורר באשדוד בעוד תובע 1 מתגורר בחצור, ובעוד שהחלל היה בן 19 במותו, תובע 1 היה באותה עת לאחר תום שירות צבאי.

11. הנתבעת טוענת, כי התובעים העלימו מבית המשפט את העובדה, כי עובר להגשת התביעה דן, הגיש תובע 1 בלבד, תביעה זהה לבית המשפט לתביעות קטנות בתל אביב (ת.א. 39585-04-16), אשר נמחקה, ולתביעה דן צורפו כל בני משפחתו של תובע 1 מתוך רצון להעניק נפח מלאכותי לתביעה.

12. לטענת הנתבעת, תביעתם של התובעים מסתכמת בתביעה שעילתה עוגמת נפש ותו לו, כאשר בית המשפט אינו נוהג לפסוק פיצוי מסוג זה מקום בו התובע לא הצליח להוכיח נזק ממשי, אלא במקרים קיצוניים ויוצאי דופן.

13. עוד טוענת הנתבעת, כי תובעים 2-6 אינם עומדים במבחנים שנקבעו בהלכת "אלסוחה" כדי להיחשב כ"נפגעים משניים", שכן הם אינם טוענים לנכות רפואית נפשית כתוצאה מהתאונה וגם תובע 1 לא טען ולא הוכיח כי סובל מנזק נפשי כתוצאה מהאירוע.

14. לטענת הנתבעת, יש לסלק התביעה על הסף מחמת שיהוי, שכן התובעים הגישו תביעתם רק לאחר כשנתיים וחצי מיום הפרסום. עוד טוענת הנתבעת, כי בצעה "הודעה והסרה" של הפרסום נשוא כתב התביעה, וכי מדובר במעשה של מה בכך כאשר הפרסום הוסר בתוך פרק זמן קצר ביותר.

דיון והכרעה

15. התמונה הכוללת הנלמדת מכתבי הטענות, התצהירים, עדויות העדים בחקירות הנגדיות וסיכומי הצדדים, כי המחלוקת העיקרית הנטושה בין הצדדים היא האם האירוע נשוא כתב התביעה מזכה את התובעים בפיצוי בגין נזק בלתי ממוני- עוגמת נפש, אם לאו.

16. יש לציין, כי עובר להגשת תביעה זו, תובע 1 הגיש כנגד הנתבעת תביעה לבית המשפט לתביעות קטנות בתל אביב (ת.ק. 39585-04-16), אשר נמחקה בהיעדר התייצבות הצדדים לדיון שנקבע, ובעקבות העובדה, כי בקשתו של תובע 1 לתיקון כתב התביעה בסכום העולה על סמכותו של בית המשפט לתביעות קטנות, התקבלה.

17. יודגש, כי אין מחלוקת בין הצדדים בדבר הפרסום השגוי בהצגת תמונת תובע 1 באתר, וכי הדבר נבע מטעות. מר בורוכוב העיד בחקירתו כי נפלה טעות בפרסום. "ועל הטעות אין

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"א 703-12-16 וונונו ואח' נ' וואלה! תקשורת בע"מ

ויכוח, "במקרה זה נעשתה טעות" (פרוטוקול הדיון בעמ' 15, שורות 2-1, עמ' 18 שורה 15).
אין גם חולק, כי החלל הינו בן וענונו בן 19 מאשדוד, ואילו התובע הינו בן וונונו בן 24 מחצור.
עוד אין חולק, כך על פי עדות תובע 1, תובע 1 כלל לא השתתף במבצע "צוק איתן", ולא נקרא
לשירות מילואים באותה עת.

18. אומר כבר עתה, כי מהעדויות והראיות שהובאו בפני, דין התביעה להתקבל בחלקה, וזאת
מהטעמים שיפורטו להלן.

א. שעת פרסום הידיעה והסרתה מאתר הנתבעת

19. התובעים טוענים, כי הפרסום הופיע באתר ביום 22.7.14 בשעה 15:00 לערך, וזאת לאור
העובדה, כי סמוך לאותה שעה החלו להתקבל שיחות טלפון אצל משפחתו של התובע מאת
מכרים וחברים שניסו לברר פשר הפרסום. הנתבעת טוענת מנגד, כי הפרסום הופיע באתר
בשעה 15:35 והוסר בשעה 16:17 לערך. (ראו סעיף 2 בתצהיר הנתבעת).
העיד, כי אין רישום מדויק מתי עלתה הכתבה לאתר. "אין לנו רישום, אנו לא רושמים בצד
מתי עלתה כל ידיעה כי זה חסר רלוונטי". (פרוטוקול, עמ' 14, שורה 6).

20. בנסיבות דנן, איני מוצאת רלוונטיות למועד המדויק בו עלה הפרסום המוטעה ו/או הוסר,
ואסביר. גם לשיטת הנתבעת, המודעה עם תמונת תובע 1 פורסמה במשך 42 דקות. אני סבורה,
כי מדובר בפרק זמן לא קצר לאור מהות הפרסום והתקופה בה פורסם, קרי, בעיצומו של
מבצע "צוק איתן".

21. אין חולק, כי בני משפחתו של תובע 1 נחשפו כולם לפרסום בדרך כזו או אחרת, ודי בכך כדי
לדחות טענתה של הנתבעת, כי זמן הפרסום הקצר לא גרם לכל נזק. עם זאת, יש לקחת
בחשבון שהתובע ומשפחתו, ואולי אף חבריו הקרובים, ידעו שהוא אינו משתתף ב"צוק
איתן".

22. הנתבעת טוענת בעניין זה, כי למרות שהפרסום הורד מהאתר רק לאחר כ 42 דק' לערך, הרי
שתובע 1 היה מודע לפרסום כבר בשעה 15:50, דהיינו, לאחר כ- 15 דק' בלבד מרגע הפרסום,
והחל להודיע למשפחתו ומכריו, כי מדובר בפרסום שגוי. הנתבעת מסתמכת בעניין זה על
הודעת טקסט במכשיר הנייד של התובע הנושאת את השעה 15:50. (ראו תצהיר הנתבעת בעמ'
3).

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"א 703-12-16 וונונו ואח' נ' וואלה! תקשורת בע"מ

23. עיון בהודעת הטקסט מלמד, כי ההודעה הכתובה בה מודיע תובע 1 כי הנו "חי ונושם" נשלחה בשעה 16:04 ולא כפי שציינה הנתבעת. אמנם, בשעה 15:50 התובע אכן שלח הודעת טקסט אשר לשונה: "תודה רבה", אך אין להסיק מכך, כי אכן היה מודע למתרחש סביבו, וכלל לא ברור מי הנמען של אותה הודעה, אך ברור כי בשעה זו כבר פתח את הטלפון, ראה את ההודעות וכבר תקשר עם קרוביו.

ב. חוסר התאמה בין פרטיו האישיים הנכונים של תובע 1 לפרטים שפורסמו בפועל על ידי הנתבעת

24. כאמור, הנתבעת טוענת להיעדר הלימה בין פרטיו הנכונים של תובע 1 לפרטים שפורסמו בפועל. לטענתה: בעוד שהחלל שנפל במבצע "צוק איתן" נושא את שם המשפחה "ונונו" שם משפחתו של תובע 1 הנו "ונונו". בעוד שהחלל התגורר באשדוד תובע 1 מתגורר בחצור, ובעוד שהחלל היה בן 19 במותו, תובע 1 היה באותה עת לאחר תום שירות צבאי.

25. מבלי להקל בעובדה שתמונת תובע 1 פורסמה באתר, שם משפחתו דומה לחלל שנפל, אך איננו זהה, גם גילו ומקום מגוריו שונים מזה של תובע 1, והעובדה שקרוביו ידעו שאינו בשירות מילואים פעיל ואינו משתתף במבצע, היה בהם כדי לצמצם את חומרת הטעות שבפרסום השגוי והיקפה. עם זאת, עצם פרסום תמונת תובע 1 היה בה כדי להוביל לסיכון סביר, שמי ממכריו ומשפחתו יאמינו, כי אכן מדובר בתובע 1 ויתכן שכך אכן קרה. זאת אף ניתן ללמוד מהודעות הטקסט שצורפו לכתב ההגנה המעידות על הלך הרוחות ששרר עם היוודע הפרסום המוטעה בקרב מכריו וחבריו של תובע 1.

26. יש לתת את הדעת, לאי דיוקים בעדות התובעים לעניין הדרך שבה הודע להם דבר הפרסום, המועד, והמועד בה השיגו את התובע 1. כך למשל תובעת 4 טענה שלא הצליחה להשיג את תובע 1 כאשר עפ"י הנספחים, מכשיר הטלפון שלו פעל כ- 15 דקות לאחר הפרסום, כאמור.

ג. האם התובעים הוכיחו את עוולת הרשלנות כמשמעה בפקודת הנזיקין

27. הלכה פסוקה היא, כי כדי להוכיח חבות בהתאם לעוולת הרשלנות מכוח סעיפים 35-36 לפקודת הנזיקין [נוסח חדש] (להלן: "פקודת הנזיקין"), יש להוכיח שלושה: קיומה של חובת זהירות בין המזיק לניזוק, הפרת אותה חובה בהתרשלנות, וקשר סיבתי בין הפרת החובה לבין יסוד הנזק שנגרם. יסוד הנזק הינו חלק בלתי נפרד מיסודותיה של עוולת הרשלנות. ראו בעניין זה ניתוח של כב' השופט עמית בנוגע לעוולת הרשלנות מודל מסורתי מול המודל

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"א 703-12-16 וונונו ואח' נ' וואלה! תקשורת בע"מ

המוצע, שם נקבע: "...בעולות הרשלנות בניגוד לעוולות אחרות....יסוד הנזק הינו אחד מרכיבי העוולה". (ע"א 4486/11 פלוני נ' פלוני (2013) עמ' 13 לפסק הדין בסעיף 11).

28. בענייננו, התובעים טוענים כי הפרסום המוטעה גרם להם צער רב, טראומה ופגיעה קשה ברגשות בני המשפחה. עם זאת, לא נטען ע"י מי מהתובעים, כי הרשלנות הנטענת גרמה לנכות רפואית נפשית. התובעים לא צירפו לתביעתם חוות דעת רפואית להוכחת טענות שבמומחיות רפואית בעניין הנזק הנטען, ומשכך הרי שלא הוכיחו את עוולת הרשלנות הנטענת על יסודותיה כמשמעה בפקודת הנזיקין. בנסיבות אלו, טענת התובעים לרשלנות הנתבעת כלפיהם בהתאם לפקודת הנזיקין, נדחית.

29. למעלה מן הצורך אציין, כי תובע 1 כלל לא טען בתביעה הקטנה שהגיש באותו עניין לעוגמת נפש או נזק נפשי וטען רק לפגיעה בפרטיו, תובעת 2 לא הגישה כל ראיה לשינוי בנטילת תרופות מאז האירוע, תרופות אותן נטלה קודם לכן ולא הציגה כל ראיה להחמרה במצבה. תובעת 2 לא טענה בתצהירה, כי תובע 1 שהה עמה במשך שבוע, ותובע 1 לא הגיש אסמכתא לכך שלא עבד בשבוע הנטען.

30. לאור קביעתי לעיל, הרי שמתיתר הדיון בסוגיה, האם הנתבעת חבה בחובות זהירות מושגית וקונקרטית כלפי התובעים. עם זאת, סבורה אני כי מן הראוי כי אתרי חדשות ינקטו משנה זהירות טרם פרסום ידיעות, ובפרט כאשר עסקין בידיעות כה רגישות כדוגמת פרסום מותו של אדם. כבי' השופט מוסק התייחס לכך רק לאחרונה בהקשר של תביעה שהוגשה בעילת לשון הרע, וקבע: "יש לקבוע כי שעה שמדובר באתר חדשות המתפרסם באינטרנט, היינו אתר נגיש לכל, על עורכי הכתבות שבאתר לנקוט משנה זהירות שמא יוציאו לשון הרע ויטעו את הציבור לחשוב או לסבור דברים שאינם אמת" (ראו ע"א 17-03-49994 עיתונות זהב בע"מ נ' אריה שקד (2017), פסקה 35 בפסק הדין). כאמור, דברים אלו יפים אף לענייננו.

31. טרם אדרש לסוגיית הפיצוי, מצאתי לדון בטענה נוספת של הנתבעת אשר לשיטתה תובעים 2-6 אינם יכולים להיחשב "כנפגעים משניים" בהתאם להלכת "אלסוחה", שכן לא הוכיחו שהם סובלים מנזק נפשי בדרגה חמורה העולה כדי מחלת נפש, ומשכך אינם זכאים כלל לפיצוי. עוד טוענת הנתבעת בעניין זה, כי ברור שהתובע 1 לא יכול היה להאמין לידיעה בדבר מותו שלו, ומשכך אף הוא אינו זכאי לפיצוי. יש לציין, כי התובעים כלל לא טענו בכתב התביעה, בתצהיריהם ו/או בחקירתם, כי יש לראות בהם כניזוקים במעגל הנפגעים המשני, אלא כניזוקים ישירים מהאירוע, וגם משום כך הלכת "אלסוחה" כלל אינה רלוונטית לענייננו.

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"א 703-12-16 וונונו ואח' נ' וואלה! תקשורת בע"מ

32. בהלכת "אלסוחה", נקבעו ארבעה תנאים להכרה בפיצוי בגין נזק נפשי שנגרם לניזוק **במעגל משני-עקיף**, כדלקמן: זהות התובע, התרשמות ישירה מהאירוע המזיק, מידת הקרבה במקום ובזמן לאירוע המזיק ופגיעה נפשית שבהמשך הורחבה גם לפגיעה פיזית חמורה. (רע"א 444/87_אלסוחה נ' עזבון המנוח דוד דהאן ז"ל, פ"ד מד(3) 397 (1990). מאחר ומדובר בתנאים מצטברים, ומאחר והתובעים לא טענו וממילא לא הוכיחו כי סובלים מנזק רפואי נפשי, הרי שאינם עומדים בתנאים שנקבעו בהלכת "אלסוחה".

ד. הפיצוי בגין עוגמת נפש

33. כאמור, הגם שיש מחלוקת בדבר מועד העלאת הפרסום לאתר והסרתו, הרי שגם אם אקבל טענת הנתבעת בדבר המועדים הנתענים לשיטתה, כ- 42 דק' מרגע פרסום ההודעה ועד הסרתה, הרי בהתחשב בתקופה בה עסקינן והלך הרוחות ששרר במדינה בנסיבות של מבצע צבאי רחב היקף, הרי שמדובר בפרק זמן שאינו מבוטל. הגם שהתובע לא גויס ל"צוק איתן" ולא נטען שהמשפחה חשבה שהוא מגויס, מאחר שתובעים 2-6 נחשפו לידיעה בדרך כזו או אחרת, הזמן בו פורסמה הידיעה באתר הלכה למעשה, אינו מוריד ואינו מעלה מעוצמת הפגיעה אותה חוו התובעים.

34. הנתבעת הודתה, כי אכן מדובר באירוע חריג. מר בורוכוב ציין בעניין זה: "**לצערנו ב 5 שנים האחרונות היו עשרות חללים בצה"ל ואני לא זוכר טעות כזו**" (ראו פרוטוקול הדיון, בעמ' 18, שורות 16-17, ההדגשה אינה במקור). שאלת התיעוד של התחקור והצגתו, אינה בעלת משמעות גבוהה, לאור העובדה שהנתבעת מודעת לעובדה שהייתה טעות בפרסום ואף מודה בכך. יש אף להתחשב בהתנהלות הנתבעת, אשר מיד עם היוודע שקיימת טעות, תמונת תובע 1 הוסרה מהאתר.

עם זאת, לא ניתן להישאר אדישים לעדויות התובעים אודות הסבל, הטראומה ורגעי החרדה שחוו נוכח פרסום הידיעה המוטעית בה הופיעה תמונת תובע 1 בפרסום שם החלל, וזאת עד לאחר היוודע כי מדובר בפרסום מוטעה.

35. הלכה פסוקה כי פיצוי בגין נזק בלתי ממוני הנו לעולם לשיקול דעת בית המשפט. בעניין "דוד דלגיו" נקבע: "**הפיצוי הלא-ממוני כפוף לשיקול דעת שיפוטי, ואין צורך בהבאת ראיות לגביו**". (ראו ע"א 8588/06 דוד דלגיו נ' אכ"א לפיתוח בע"מ (2010)).

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"א 703-12-16 וונונו ואח' נ' וואלה! תקשורת בע"מ

36. לאחר ששקלתי את כל השיקולים הצריכים לעניין, ולאור נסיבותיו הייחודיות של האירוע, אני אומדת את סכום הפיצוי בגין עוגמת נפש עבור כל אחד מהתובעים, בסך של 5,000 ₪, ובסך הכל- 30,000 ₪ אשר ישולמו לתובעים על ידי הנתבעת.

סוף דבר

37. תביעת התובעים מתקבלת בחלקה, הנתבעת תשלם לתובעים ביחד ולחוד סך כולל של 30,000 ₪. סכום זה יישא הפרשי הצמדה וריבית כדין מיום הגשת התביעה ועד לתשלומה בפועל.

38. הנתבעת תישא בנוסף בהוצאות משפט, באגרה יחסית לגובה פסה"ד ובשכ"ט עו"ד בסך כולל של 5,000 ש"ח. סכום זה יישא הפרשי הצמדה וריבית כדין מיום פסק הדין ועד התשלום בפועל.

ניתן היום, כ"ו שבט תשע"ח, 11 פברואר 2018, בהעדר הצדדים.

אושרי פרוסט-פרנקל, שופטת בכירה

